

სამშობლო—ღმრთეობა, არ გაცივლებს სხვაგვარად,
თუც ცუდილია, მშობლივ, მარტყენის თრსავ თვალზვად,
რთვთრვ უთვალი, სამშობლვ ურთია ძვყვანბვად.

შ ი ო.

შ ი ო.

შ ი ო ბავშვებში.

ბია შიოს.

(ძღწათ ნანა და შუკასაგან)
რომ იცოდე რა გეყვარხარ,
ჩვენო ძია, ჩვენო შიო,
გინდა მუდამ შენთან ვიყოთ
და გიყუროთ თვალბებშიო!
ნეტა ყველა სხვა ძიებიც
შენისთანა კარგებია?

ნუ გგონია მისთვის ვაქებ,
რომ ვეყიდე გუშინ ბია!
არა!—დედა არ მოგვიკვდეს!—
შენ ვეყვარხარ იმისთვის,
რომ ყოველთვის ჩვენთანა ხარ.
თავს ვასწირავ ბავშისთვის!..
დედ და დამე ლეჭებს ამბობ:
კობტეშსა და ლამაზებსა,
ხან გვავლხინებ, ხან გვაკინებ
ცვლქებსა და მალხაზებსა!..
რა კარგია შენთან ყოფნა,

ჩვენო ძია, ჩვენო შიო!..
კოტია ხანს კი მოგშორდებით,
უნდა ქათმებს გაუქეშოთ.
თორემ სულ მთლად აკეკავენ
ჩვენს სარჩოს და საბადებულს.
არ გვინდა მით ვაწყენითო,
ჩვენ საყვარელ დედა-მშობელს!
ნერე ისევ მოგებრუნდებით,
შენთან მოვალთ, ჩვენო შიო,
მოგვხვევით და ჩავკოცნით,
მაგ ჰალარა წერებ შიო.

ია კვალაძე, შიო, დ. კლიაშვილი.

დ. მაჩხანელი, შიო, ვაჟა.

შიო და გ. ქუჩიშვილი.

საღმრთადაც უკოლ.

(შიოს)

გმებებით სიყვარულით, აღერსით და ყვავილთ ფენით,
გაზაფხულის მზიანობით, მზის ეშხით და მზიურ ღებნით.
ჩვენ წარსულის დიდებით გესურს შევექმნათ ჩვენი მომავალი,
წარსულზეა მიპყრობილი, განახლებულ ყრმათა თვალი.

ძლიერების ცეცხლი თქვენით გესურს დავანთოთ სხივ მტრქვეველი,
გესურს გვიყვარდეს სხებთან ერთად, ტკბილი შიო ჩვენ მღვიმელი...
შიოს მზეზე ელოცულობით და ბარათაშვილს ვაპყრობთ თვალსა,
სულით სანეტაკს ვმზერთ ილიას გესურს მიესდიოთ იმით კვალსა.

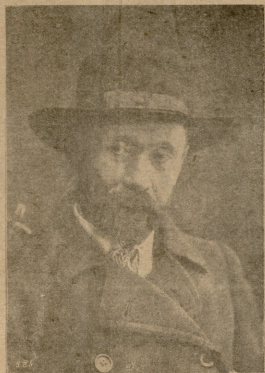
აქაც ხომ შუქით გემოსავს, მზის ეშხისგან სხივად შლილი,
და შენც შიო მათთან ერთად ჩვენს გულში ხარ აღბეჭდილი...
ალტაცებით ვეგებებით ჩვენთვის ძვირფას ღმრთადაც უკოლს,
ჩვენში ჰპოვებ თანაგრძნობას, ჩვენში ჰპოვებ მტრს სიყვარულს...

ლადო მახავაძიანი.

შ ი ო

შ ი ო

შ ი ო ს.

როცა ეამი შესტურება,
სხვა ეამთ შორის არჩეული
და შრიალებს მოგონება,
ეთი ძეირფასი ფარჩეული...
როს ოცნება ჩემს ბავშვობას
უღარდელსა გააბსენებს,
მაშინ ვგრძნობ, რომ შენი ხსოვნა
გულში მტკრედ განისვენებს.
შენ მოჭარბე სული ჩემი
მრავალ-მზრივად, მრავალ-გვივად,
უანგარო სიყვარული
გამიფუჩქნე გულში წყნარად,
ობლის კენესა მომასმინე
ჩემი გრძნობის მტანჯველ — ნანად
და შთამბერე სიბრალოლი
საფლავაჲდის მისატანად...
შოო, შოო მკაცრ ცხოვრებას
ბევრი ნიჭი შეუბღალავს,
ღვთაებრივი შემოქმედი
დაუქანცავს-დაუღალავს.
ხოლო შენ კი ისევ გზედაეთ
გაუტყებელს — დაუღალავს,
და ზეციერ სიბარულსა
გული ჩემი ევლარ ჰმალავს.
დღეს შენ თუმცა გვერდს გიმშენებს
რიცხვ-მრავალი ზგოსანთ წყება,

და არ ვიციოთ ეს ზგოსნობა
სად თედება, სად იწყება.
მაგრამ ეამი შეიცვლება,
წელი ახალს წელს გაჰყვება
და მათ შორის მხოლოდ მკირედს
ეერ წაბილწავს დაიწყება.
ხოლო შენ კი თვით განგებამ
სულ სხვა ბედი გაანდრება,
უკვდავების სამეფოში
თვისი ტახტი მივიკვრება,
და როდესაც ეამთა ქროლვა
ჩვენ, შეგ მიწას მიგებაბრებს,
მომავალი ერთი ათად
შეგიტკობს და შეგიყვარებს.
შენის ტანჯვით დაიწვება,
შენის შვებით გაიხარებს,
და შენს საფლავს დააჰკურებს
გულით ნახეთქს ცრემლთა ცყარებს.
და მეც ერის სიხარულში
არწმენის ალით ვიყვებები,
და ღირსეულს დღესასწაულს
გულის ეკმით ვეგებები.
გ. შკერუაშვილი.

ი. ევლოშვილი, ბაჩანა, თედო, სანდრო, ვაჟა და ლევან (ვაჟას შვილი) რაზიკაშვილები, შიო.

შიო თავისი მეგობრებით. (ხმალაძეები & ი. ყანჩაძე)

შიოს.

ერთხელ დედამ წასაკითხად მომცა კოხტა „ნაქადული“... გადავშალე, გადავფრულე, ამიძგერდა წამსვე გული!

ღმერთო ჩემო, რა არ ვნახე ამ წიგნაკში დახატული! აქ ყაყაო და იქ ვარდი, თან ბალახი ჩახლართული.

ისე ცოცხლად მიცინოდნენ, ისე ფშვინდნენ, ისე კრთოდნენ; რომ მეგონა ცელქნი ცელქსა სათამაშოთ მიმიხმობდნენ.

სურათის ქვეშ ლექსი იყო, სხილ ასოთი აწყობილი. ჩაეკითხე პწკარი-პწკარზე, რაკაკა და დაწყობილი.

დამეიწყუნა სად ვიყავი, სახლში, კლასში, თუ გარეთა...

მწარ ფიქრებათ დავიყავი, კითხვამ ლექსთან შემაერთა.

„პაწა გოგოს — მიტოვებულს — მოჰკვდიმოდა დედა-მალა, მამაც ჯარში წაყვანათ, სახლში იდგა სივალე!“

უპატრონო და ოხერი, ბავშვი ფიქრებს გაეტაცნათ, დაძებდა დედას, მამას, მაგრამ ხალხს კი ის ვერ ეცნათ!

მართო შიო, ძია შიო, დასტიროდა ოზლის ბედსა, ამხნევებდა ქვეყნად გობილოს, უჭარბებდა დანაყებლას:

რომ ვითომ მას — დაობლებულს, აღარ ჰყავდეს სხვა პატრონი, აღარავის არ უყვარდეს, მშვიერნი და უნაყრონი!

ღმერთოო ჩვენი მამა — და დედა კი — საქართველო,

მოდი ჩემთან, ჩემო გვერტო მოდი ჩემთან, პაწა ელო.

მე მივიღებ, შეგივრდობებ, უნაყროს ომ და მერება, დაიხსომე რაც გასწავლო, და დაგრჩება გამარჯვება:

იცავ მტკიცე, ვით სალი კლდე წაშდეს ძობა და სამშობლო შევი დღენი გადილიან, ტანჯვასაც აქვს თავისი ბოლო!

რას მიყურებ? არა გვერა? იქნებ გინდა გამომიკნო?... მოდი, მოდი შენ ძიასთან, გრუხა თმები დაგიკონო!“

გავითავე ლექსის კითხვა, თვალში სრულერი მომერია... და მას შევდეგ სულ ვკითხულ ძია შიო რომელია?...

იხ ქააღაძე

